N:o 58.

Af herr **C. A. Ekeborgh,** *om ändringar i konkurslagen i syfte att upphäfva rättens ombudsmans-institutionen.*

I § 41 af nu gällande konkurslag af den 18 september 1862 stadgas, att rätten eller domaren skall förordna en ärlig och förståndig man inom eller utom rätten att i konkurssak vara rättens ombudsman. Denna ombudsmannabefattning, om äfven ansedd behöflig vid den tid, då nu gällande konkurslag tillkom, torde dock nu, på grund af en mångårig erfarenhets vittnesbörd, kunna anses vara mindre — om ens i *någon* mån — af verkligt behof påkallad. De åligganden, som tillkomma rättens ombudsman, äro nemligen icke af den vigtiga och magtpåliggande beskaffenhet, att de nödvändiggöra den ifrågavarande befattningens bibehållande, i all synnerhet som den, mer än tillbörligt dyr, medtager en icke obetydlig del af de ofta nog, i jemförelse med skulderna, ringa tillgångarna uti det till konkurs afträdda boet, sålunda ökande kostnaderna för konkursförvaltningen och förminskande utdelningen uti konkursboet.

Den »tillsyn» öfver gode männens och sysslomännens förvaltning, som af rättens ombudsman skall utöfvas, bör, der den befinnes erforderlig, kunna på ett fullt betryggande, men betydligt billigare, till och med alldeles kostnadsfritt sätt utöfvas af borgenärerna sjelfva, hvilka saken närmast rör, och för hvilka det således bör vara af vigt att tillse, att gode män och sysslomän »ärligt och förståndigt» fullgöra sina åligganden; konkurslagens § 44 inrymmer också åt borgenärerna rättighet att gifva sysslomännen föreskrifter, hvar efter de i förvaltningen af konkursboet sig rätta skola; och står det borgenärerna, enligt samma §, fritt att ibland sig välja en eller flera, för hvilka sysslomännen hafva att, när så fordras, »visa reda». — Vid sådant förhållande må väl »tillsynen» af rättens ombudsman anses åtminstone — fullt umbärlig.

På rättens ombudsmans ordförandeskap vid borgenärernas sammanträden lägger konkurslagen tydligtvis icke någon vigt, då slikt ordförandeskap, enligt lagens egna ord, åligger honom »der han är tillstädes», af hvilket stadgande oförtydbart framgår, att rättens ombudsman icke är pligtig att vid borgenärernas sammanträden vara närvarande om — han icke sjelf finner för godt att infinna sig.

Att hos rätten eller domaren »anmäla» de frågor, hvilka af konkurssaken uppstå och rättens pröfning påkalla, kan väl utan all fara anförtros åt gode männen eller sysslomännen.

I afseende på qvalifikationerna hos rättens ombudsman stadgas ingalunda, att han skall vara juridiskt bildad — icke ens att han skall vara förtrogen med hvad till konkursförvaltning och utredande af konkursbo hör — utan endast, att han skall vara »en ärlig och förståndig man». — Då det emellertid kan tagas för alldeles afgjordt, att borgenärerna, sig sjelfva till gagn och konkursboet till fromma, fordra samma qvalifikationer äfven hos dem, som de utse till gode män eller sysslomän, synes äfven den omständigheten tala för obehöfligheten i konkursförvaltningen af *den* »ärlige och förståndige man», som benämnes rättens ombudsman.

På sådana grunder och då jag anser, att rättens ombudsman i konkurser är obehöflig, allt för dyr och för konkursboen i allmänhet onödigt betungande, vågar jag vördsamt föreslå,

att den befattning med konkursförvaltningar, hvars innehafvare benämnes rättens ombudsman, må afskaffas och för den skull § 41 af nu gällande konkurslag af den 18 september 1862 upphöra att vara gällande;

samt — om detta förslag vinner bifall — att uti förbemälde konkurslags öfriga §§ de förändringar må blifva vidtagna, som af förslagets antagande betingas.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 27 januari 1888.

Chr. Aug. Ekeborgh.

I ofvanstående motion instämmer:

J. Ericsson.